

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1901.

Leto II.

Božič . . .

1.

Šumi po lesu piš, šumi,
in mrak tihotno gozd objemlje,
a v gozdu mirno Božič dremlje,
ne dremlje le, on trdo spi . . .

Ne meni se za sneg in mraz . . .
On mirno spi. In brada siva
snežena prsa mu pokriva,
zametel sneg mu je obraz . . .

Po vasi zvonček se glasi . . .
Po zemlji sveta noč zavlada,
kot zvezdice nanj snežec pada —
in v gozdu Božič se budi . . .

Budi ga zvezdna, jasna noč,
on vstaja, on veselo vstaja . . .
Po stezi beli v vas odhaja,
darov s seboj noseč tisoč . . .

Od hiše pa do hiše hodi,
kjer le molitve lepe čuje,
darove pridnim razdeljuje,
in ljubijo ga vsi — povsodi . . .

2.

Oj, padala je, padala
po zemlji sveta noč . . .
In burja huda vladala
krog je lesenih koč . . .

A sred noči, a sred noči
po vasi Božič gre,
po kočah vse že sladko spi —
po vasi Božič gre . . .

3.

Oj, srečni vi, ki grejete
krog gorkih se peči . . .
Veselo vi se smejete,
oj, srečni, srečni vi . . .

A jaz doma nikjer, nikjer . . .
Kotička nimam jaz . . .
Po zemlji vlada svet večer,
krog mene burja, mraz . . .

Sirota sem . . . Nihče ne ve,
kdor skusil tega ni,
kaj da sirotino srce
na svetu pretrpi.

Sprejmite, dobri me ljudje,
sprejmite v svoj me krog,
pri vas pozabil bom gorje,
plačnik naj bo vam Bog! . . .

F. Stepenko.